

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ШАСТІН І ШАСТІНА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF SHASTIN AND SHASTINA v. UKRAINE)**

(Заява № 12381/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

10 грудня 2009 року

ОСТАТЧНЕ

10/05/2010

Текст рішення може зазнати редакційних виправлень.

У справі «Шастін і Шастіна проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
Рената Ягер (Renate Jaeger),
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Райт Маруст (Rait Maruste),
Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefevre),
Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), судді,
Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), *суддя ad hoc*,
та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після наради за зачиненими дверима 17 листопада 2009 року
вносить таке рішення, що було ухвалене у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 12381/04), яку 19 лютого 2004 року подали до Суду проти України на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) двох громадян України — пані Людмила Євгенівна Шастіна (далі — заявниця) та пан Петро Павлович Шастін (далі — заявник). 2 квітня 2008 року заявник помер, і заявниця висловила своє бажання підтримувати заяву від імені заявника, її чоловіка.

2. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — пан Ю. Зайцев.

3. 15 жовтня 2008 року Голова п'ятої секції вирішив направити Уряду скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції на невиконання винесених на їхню користь рішень, які набрали законної сили. Було також вирішено одночасно розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявники народилися у 1932 році. Заявниця проживає у м. Слов'янську. Заявник до своєї смерті проживав у тому ж місті.

5. На час подій заявники працювали на ВАТ «Содовий завод».

6. 24 жовтня 1997 року та 5 червня 1998 року Слов'янський міськрайонний суд Донецької області стягнув на користь заявниці

1752,56 грн та 717,74 грн заборгованості із заробітної плати, що мали бути сплачені вищезазначеним підприємством.

7. 24 жовтня 1997 року та 28 березня 2001 року Слов'янський міськрайонний суд Донецької області стягнув на користь заявника 940,84 грн та 715,63 грн заборгованості із заробітної плати, що мали бути сплачені вищезазначеним підприємством.

8. Ці рішення набрали законної сили, і державна виконавча служба відкрила виконавчі провадження щодо їх виконання.

9. 3 січня 2001 року арбітражний суд Донецької області (з червня 2001 року — господарський суд Донецької області) порушив провадження у справі про банкрутство підприємства-боржника. 4 вересня 2003 року, визнавши підприємство-боржника банкрутом, суд відкрив ліквідаційну процедуру, яка досі триває.

10. Рішення, винесені на користь заявників, залишаються невиконаними.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні від 27 липня 2004 року у справі «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*), заява № 67534/01, пп. 16–19.

ПРАВО

I. *LOCUS STANDI* ЗАЯВНИЦІ ЩОДО СКАРГ ЗАЯВНИКА

12. Заявник помер 2 квітня 2008 року, коли справа ще перебувала на розгляді у Суді. Суд не піддає сумніву те, що заявниця (його дружина) має право підтримувати заяву від його імені, тому Суд не бачить підстав вирішити інакше (див., серед інших джерел, рішення у справах «*Беньямінсон проти України*» (*Benjaminson v. Ukraine*), заява № 31585/02, п. 84, від 26 липня 2007 року, та «*Хорватова проти Словаччини*» (*Horvathova v. Slovakia*), заява № 74456/01, пп. 25–27, від 17 травня 2005 року). Однак далі у тексті використовуватиметься термін «заявники».

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

13. Заявники скаржилися на те, що не виконавши рішень, винесених на їхню користь, держава порушила пункт 1 статті 6 Конвенції, який передбачає таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру».

А. Прийнятність

14. Уряд стверджував, що заявники не вичерпали національних засобів юридичного захисту відповідно до вимог пункту 1 статті 35 Конвенції. Зокрема, він стверджував, що заявники не скористалися своїм правом звернутись із заявою про визнання їх кредиторами у провадженні щодо банкрутства і ліквідації підприємства-боржника та не оскаржили бездіяльність ліквідаційної комісії до відповідного господарського суду, вони також не звернулись до жодного національного суду зі скаргою на дії державної виконавчої служби щодо невиконання судових рішень, винесених на їхню користь.

15. Заявники не погодились.

16. Суд зазначає, що подібні заперечення були відхилені у низці рішень, винесених Судом (див. ухвалу щодо прийнятності від 16 грудня 2003 року у справі «Сокур проти України» (*Sokur v. Ukraine*), заява № 29439/02, рішення у справах «Сичов проти України» (*Sychev v. Ukraine*), заява № 4773/02, пп. 42–46, від 11 жовтня 2005 року, та «Трихліб проти України» (*Trykhlub v. Ukraine*), заява № 58312/00, пп. 38–43, від 20 вересня 2005 року). Суд вважає, що заперечення у цій справі мають бути відхилені з тих же підстав.

17. Суд зазначає, що ці скарги не є явно необґрунтованими у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Також Суд зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Отже, вони мають бути визнані прийнятними.

В. Суть

18. Уряд висунув аргументи, подібні до тих, що висувались у справах стосовно тривалого невиконання рішень національних судів, та дійшов висновку про те, що не було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

19. Заявники не погодились.

20. Суд зазначає, що судові рішення, винесені на користь заявників, залишалися невиконаними протягом більш ніж восьми років.

21. Суд повторює, що він вже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, подібних до цієї (див., серед інших джерел, рішення у справах «Сокур проти України» (*Sokur v. Ukraine*), заява № 29439/02, пп. 30–37, від 26 квітня 2005 року, «Шмалько проти України» (*Shmalko v. Ukraine*), заява № 60750/00, пп. 55–57, від 20

липня 2004 року, та «*Войтенко проти України*» (*Voytenko v. Ukraine*), заява № 18966/02, пп. 43, 48, від 29 червня 2004 року).

22. Розглянувши всі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, здатних переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

23. Відповідно у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у зв'язку з тривалим невиконанням рішень, винесених на користь заявників.

III. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

24. Заявники також скаржилися за статтями 4 та 17 Конвенції на тривале невиконання рішень суду, винесених на їхню користь.

25. Виходячи з сукупності наявних матеріалів, Суд вважає, що ці скарги не містять жодних ознак порушення прав та свобод, гарантованих Конвенцією. Таким чином, ця частина заяви має бути визнана неприйнятною як явно необґрунтована у розумінні пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

27. Заявники не подали вимог щодо справедливої сатисфакції. Відповідно Суд вирішує нічого не присуджувати з цього приводу.

28. Суд, однак, зазначає, що у держави залишається зобов'язання виконати зазначені рішення національного суду. Відповідно заявники мають право отримати суму заборгованості, присуджену їм у ході національного провадження.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо тривалого невиконання рішень, винесених на користь заявників, прийнятними, а решту скарг у заяві — неприйнятними.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Учинено англійською мовою і повідомлено письмово 10 грудня 2009 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова